

1867 ^{30/1} 51: 1. beh. af f. om Danmarks tilslutn. t. oprett. af en fælles forsvarsstyrke i Europa. 1868

[Rasmus Hansen.]

ensstemmende oplysninger har gjort det klart, at den anden verdenskrig hos beboerne i de europæiske Atlantpagtlande har skabt lede ved krig. To verdenskrige har lært dem, at krig ødelægger for lang tid muligheden for forbedring af menneskers levevilkår, for kulturelle fremskridt, for en menneskelig tilværelse. Alt tyder på, at de i deres sind navnlig har eet ønske, nemlig ønsket om fred. Der er i denne tankegang ikke noget, som er egnet til at foruroelige befolkningerne udenfor Vesteuropa, og der er hverken i denne tankegang eller i de militære foranstaltninger, som de europæiske Atlantpagtlandes regeringer og rigsdage har gennemført efter den anden verdenskrig, noget, der giver grundlag for tro på, at de ønsker at forberede en angrebskrig. Det er ikke disse lande, som ved deres handlinger har skabt frygt for en ny verdenskrig. De har efter den anden verdenskrig ikke haft, og de har ikke militære magtmidler, som gør dem egnede hertil. Kommunistiske påstande om det modsatte savner grundlag i de foreliggende kendsgerninger.

Fra Sovjetunionen og fra andre lande øst for jerntæppet foreligger der ikke officielle oplysninger om deres militære foranstaltningers omfang. Derimod fremgår det af materiale, som er offentliggjort vest for jerntæppet, at der i vesteuropæiske lande regnes med, at Sovjetunionen har opretholdt en hær på mellem 3½ og 4 mill. mand, samt at den indtil fornylig har haft en større produktion af flyvemaskiner end noget andet land og verdens største flåde af undervandsbåde, anslået til ca. 250 både. Blandt det offentliggjorte materiale er også meddelelsen om, at der i Østtyskland står en hær på mindst 30 divisioner, deraf 8 panserdivisioner, samt at tyskerne trænes og organiseres militært i den af Sovjetunionen beherskede østtyske zone.

Det helt sikre i denne strøm af meddelelser om, hvad der foregår øst for jerntæppet, er, at Sovjetunionen efter den anden verdenskrig er Europas stærkeste militærmagt. Der eksisterer ikke i Vesteuropa så store militære styrker, at de formår at udgøre en trusel imod Sovjetunionen og de andre lande øst for jerntæppet. Det fremgår klart af offentliggjorte oplysninger, at de europæiske Atlantpagtlande, end ikke selvom de ameri-

kanske styrker i Vesttyskland medregnes, på det europæiske kontinent har stående fuldt udrustede militære styrker svarende til de 30 hærdivisioner, som hævdes at være anbragt i Østtyskland, og som Sovjetunionen ifølge en udbredt opfattelse i Vesteuropa hurtigt og uden vanskelighed kan forøge med hærstyrker, som den har andetsteds. Det er de europæiske Atlantpagtlande — deri har den højtærede forsvarsminister ret —, som militært er de svage. Det er ikke dem, som har haft lyst til at starte en ny kaprustning. Det er ikke i disse lande, at arbejderbevægelserne er af den opfattelse, at kaprustninger er egnet til at skabe bedre betingelser for en forbedring af de brede befolkningsgruppers og i særdeleshed arbejdernes levevilkår.

De europæiske Atlantpagtlandes bolværk overfor eventuelle planer om aggression imod dem er først og fremmest den forpligtelse, som De Forenede Stater og Canada har påtaget sig ved deres tilslutning til Atlantpagten. Forpligtelsen er formuleret i pagtens artikel 5. I denne artikel siges kun, at deltagerne er enige om, at et væbnet angreb mod en eller flere af dem i Europa eller i Nordamerika skal betragtes som angreb mod dem alle, og de skal derefter bistå det eller de således angrebne deltagerlande ved straks hver for sig at tage sådanne skridt, derunder anvendelse af væbnet magt, som hver af dem anser for nødvendige for at genoprette og opretholde det nordatlantiske område.

Artikel 5 i Atlantpagten er altså ikke formuleret sådan, at den forpligter Atlantpagtlandene til automatisk at erklære krig, hvis et af dem angribes. Derimod har De Forenede Staters udenrigsminister Dean Acheson erklæret, at et angreb på et af Atlantpagtlandene vil betyde, at De Forenede Stater går til krig. Denne fortolkning af Atlantpagtens artikel 5 er holdbar, sålænge der står fornøden politisk styrke bag den, og giver derfor de europæiske Atlantpagtlande en afgørende interesse i, at De Forenede Staters befolkning ikke ændrer standpunkt overfor dem. Men hverken de europæiske Atlantpagtlande, De Forenede Stater og Canada eller Sovjetunionen og andre lande med kommunistisk styre har nogen grund til illusioner med hensyn til, hvad der vil ske, dersom der foretages aggressioner,